

MÓN QUÀ CHO BỐ

Mũ Xanh Lạt Ma

Trước khi hạ huyết (ngày 20/10/2018), cháu Hiếu đứng cạnh tôi, tay cầm cái khăn thêu hình con Ó, biểu tượng của TĐ 8/TQLC. Cố ngăn giong nước mắt, Hiếu nói:

-Nhờ bác đặt cái khăn này lên quan tài của bố cháu. Cháu đã tự mình cố vẽ lại và đặt thêu để mong vong linh bố cháu được vui khi thấy chiếc khăn này.

MX Trương Công Chính, nguyên Thiếu Úy Tiểu đoàn 8 TQLC, bị thương năm 1972 và sau đó năm 1973 chuyển về Trung tâm Huấn luyện TQLC với lý do “không còn khả năng hành quân”.

Là những người tình nguyện về các đơn vị Tổng trừ bị sau khi mãn khóa huấn luyện chúng tôi mong mỗi góp sức và nhiệt huyết của mình

vào cuộc chiến đấu với ý nguyện sớm giải quyết hết Cộng sản, đem lại thanh bình cho người dân và chúng tôi trở lại tiếp tục sự học. Thế nhưng cuộc đời bỗng bị chặn ngang, tâm trạng của anh em chúng tôi khi bị thương rồi chuyển về Trung tâm Huấn luyện mang nặng nỗi buồn với cảm tưởng mình đã thành ... đồ phế thải! Tôi đã trải qua hoàn cảnh, thời gian này nên thường cùng anh em gọi Chính đi chơi. Tính của Chính hiền lành, ít nói, thường chỉ ngắn gọn “ai sao tôi vậy!”

Sau ngày 30/4/1975 vào tù một thời gian mấy năm sau, tôi biết được tin Chính đã vượt trại và sau đó vượt biên thành công. Thật là sự may mắn hiếm có khi nhớ đến bạn Hồ Văn Lành trốn trại Bù Gia Mập bị VC bắn chết và nhiều anh em khác đã bỏ xác làm gò mồi ven rừng!

Năm 1996 khi qua đến Mỹ, việc đầu tiên của tôi -như mọi người tỵ nạn là lo kiếm việc làm, kiếm tiền lo cho vợ con, giúp đỡ gia đình còn lại. Tôi lúc ổn định rồi thì mới có điều kiện để đi tìm kiếm bạn bè và mừng biết mấy khi biết Chính đang sống trong cùng thành phố.

Hai anh em gặp nhau ôi thật là biết bao nhiêu chuyện để kể. Chính tâm sự, đến Mỹ có một thân một mình nên đã một thời gian lang

thang qua nhiều tiểu bang kiếm việc. Sau cùng Chính dừng chân tại Arlington, Texas, ở định cuộc sống và lập gia đình. Vợ chồng Chính được 3 con, hai trai và một gái.

Tôi và anh em nhiều lần rủ Chính đi chơi hay vào Hội TQLC tại địa phương sinh hoạt với anh em nhưng Chính ít tham gia vì lý do bận làm việc từ sáng sớm, và phải cố gắng làm vì cần trang trải chi phí cho ba con đi học đại học. Thế nhưng khi nói đến chuyện ủng hộ anh em thương phế binh – dù là TQLC hay bất cứ đơn vị nào khác- thì Chính luôn luôn sẵn sàng đóng góp.

Khi nghe tin Chính mất tất cả anh em đều ngỡ ngàng vì Chính là người trẻ nhất.

Trong những ngày chờ đợi mai táng, trời đổ mưa dầm và lạnh lẽo suốt cả tuần như thể ông Trời cũng buồn theo!

Ngày Thứ Bảy khi quan tài đến nghĩa trang, tất cả mọi người trong gia đình và tang quyến đều xúc động trước những người lính TQLC đã xếp hàng đứng nghiêm tiễn bạn.

Trước ý nguyện của cháu Hiếu, tôi quay sang Niên trưởng Tiên trình bày ước muốn của cháu. Anh Tiên bằng lòng và cho tôi đặt lên quan tài -sau khi giới thiệu ý nghĩa chiếc khăn thêu hình Ó biển và ý nguyện của cháu Hiếu-.

Thế nhưng sau nghi lễ tiễn biệt, khi nhân viên nghĩa trang quay cho quan tài xuống huyệt

thì bỗng ông CVL, cũng là 1 MX, bước đến lấy lại cái khăn và thốt lên “ Cờ của đơn vị không được chôn !” rồi ông đưa lại cho vợ Chính.

Hành động của ông CVL làm cháu Hiếu ngỡ ngàng không nói lời nào! Đây là ước nguyện của người con muốn làm vui vong linh bố và đó là chiếc khăn thêu chú nào phải lá cờ đơn vị mà ông lại ngăn cản?

Tuy nhiên vì không muốn có chuyện xáo trộn ảnh hưởng đến không khí trang nghiêm của tang lễ, tất cả chúng tôi, kể cả NT Tiên không ai nói một lời.*

Về chuyện con của người lính TQLCVN hãnh diện vì quá khứ chiến đấu của cha mình thì cá nhân tôi biết và gặp được 2 lần. Lần trước, cháu Jimmy, con của Trung Úy Nhượng, khi cha tử trận thì cháu mới có 3 tháng tuổi. Khi Jimmy tìm được tin tức về tung tích người cha thì đã 44 năm, 1971-2015, như trong câu chuyện có thật “Nghe đi tìm Trâu” . Lần này là các con của Thiếu Úy Chính. Về chuyện quá khứ đi lính TQLC của cha Jimmy thì nghe mẹ kể, còn Minh và Hiếu chỉ biết loáng thoáng vì Chính chẳng bao giờ nói nhiều về mình cho

Thủy Quân Lục Chiến

các con nghe.

Thế nhưng tất cả các cháu đều hãnh diện là con của người lính TQLC và đều muốn làm vui lòng vong linh của cha mình, dầu đó là niềm vui muộn màng.

Mỗi cháu có một cách riêng, Jimmy thì treo bộ quân phục sòng biển của cha ở vị trí ngay trước mắt mỗi khi thức dậy. Hiếu thì khi biết được bố mình là TQLC và thuộc Tiểu đoàn 8, cháu đã đi đặt 1 lá cờ TQLC và đặt thêm chiếc khăn có hình Ó Biển trong vòng 2 ngày cho kịp tang lễ.

Sau 43 năm nhìn lại, chúng ta đã mất rất nhiều anh em đồng đội cho cuộc chiến nay chúng ta còn ại bao nhiêu? Chúng ta còn lại gì? Chúng ta đã làm được gì? Chúng ta có bao nhiêu hạt giống nảy mầm?

Đáng lẽ khi thấy các cháu biết trân trọng quá khứ của cha mình và các chú bác đồng độ, khi thấy các cháu tự nguyện muốn làm vui vong linh người cha đã khuất thì chúng ta phải

thấy hãnh diện lây và tôn trọng ước nguyện chân chính đó của các cháu chứ tại sao lại ngăn cản? Chưa kể là chúng ta nhân danh quyền gì ngăn cản? Tại sao ý nguyện của cháu lại không được trọn vẹn?

Đừng ngắt ngọn cây con chỉ vì CÁI TÔI!

Tôi tôn trọng ý nguyện của cháu Hiếu. Đó là tình cảm đáng quý của một người con có dòng máu của cha là quân nhân VNCH, dòng máu kiên cường của binh chủng TQLC như tính bất khuất của Chính để lại cho con là dám can đảm vượt ngục và vượt biên, trải qua bao gian khổ cho các con có ngày hôm nay.

*

Tiền đưa Chính làn cuối, anh em đặt những bông hồng thật trang trọng trên quan tài và Niên trưởng Tiền đã làm cho tất cả mọi người có mặt xúc động.

Tôi tin chắc là dù cháu Hiếu không được toại nguyện nhưng linh hồn Chính đã rất vui, nhất là tinh thần của hội TQLC-DFW hưởng ứng lời kêu gọi của Niên trưởng Tiền đã có mặt trong cơn mưa những ngày Thứ Năm, Thứ Sáu và Thứ Bảy.

“Tình đồng đội TQLC bất diệt”!

Mũ Xanh Lạt Ma